

Excursió (virtual i identitària). Per (part de) les Terres de l'Ebre (i del Sénia)

Hi ha gent que diu que Alcanar no és de les Terres de l'Ebre. Però jo, des de casa, resseguint la llarga avinguda, veig el verd dels tarongers, el blanc de les Cases -en majúscula- i el blau tranquil del port natural dels Alfacs. I allà, al fons, marronosa, feréstega i salvatge, la Punta de la Banya. I el blanc mediterrani de les salines, de la casa de les salines. Tanta volta que puges per anar-hi i tant a prop que es veu i que està. Ara, amb el confinament, la mirava més, cada dia, la Punta de la Banya. Trabucador esboirat, ja és l'illa de la Banya?

Atinant més cap al nord, per damunt

dels terrats del poble, fent puntetes, es veuen les crestes del Montsià. Deu ser la Molacima? No ho sé, no en soc cap expert. Però diuen els que en saben que li diuen així perquè del meu poble -i també des d'altres- fa l'efecte que ho és, el cim. Però no, no ho és. Tot i que, ja se sap, les muntanyes es mouen, tot depèn d'on les mires. Ara, sigui com sigui, des d'allà sí que es veu bé, la Banya. I, des de dalt de tot, el Delta sencer, desplegat com un full de paper.

Mirant més cap al nord sobresurt, al mig del poble, el campanar, trencat per un llamp ja fa uns anys. Coses de

llegenda. I la Serreta, els últims dominis del Montsià, allà on es fa catxet, catxet. Del Montsià sí que tots estem d'acord que en som, sinó de la comarca inventada, almenys de la serra. La Serreta d'Alcanar, com la de Freginals, com la de tots els pobles que en tenen, també té les seves llegendes. Antiques històries de coves i de gitanes.

També molt a prop, mirant a l'oest, aquí mateix, hi ha el Puig de la Misericòrdia, Sant Sebastià, patró de Vinaròs. Tanta volta que puges per anar-hi i tan a prop que es veu i que està. I darrere, molt més lluny, co-

mencen a començar els Ports. En majúscula, també. No tant els de Tortosa i Beseit, sinó més els de Morella i Vilafranca, Ares i Castellfort. Tot i que, ben pensat, són tots els mateixos.

I tornant a mirar a la mar, allà a l'altre fons, es veu Peníscola. I la Serra d'Irta. Vol dir que entremig hi ha tota la terra del Sénia, que amb l'aigua d'abrill tornava a baixar i tornava a ser riu, com en vells temps del Regne i del Principat. És la comarca que encara no s'ha dibuixat en cap despatx oficial. Però que està allà, que existeix en la vida quotidiana de la gent. Llaavors, des de casa, torno a mirar a un

Josep Sancho
historiador

horitzó i a l'altre, a la mar i a la muntanya, i penso que devem ser de l'Ebre i devem ser del Sénia. Del Delta als Ports i del Montsià a Peníscola. Cabòries dels temps del confinament.